

ביום ה-14 בפברואר לא היה שר-אוצר. באותו יום

פוטרו ועד-העובדים ושוטרים היכו פועלים מפגינים

בומבה הביתה!

הורביץ
אומץ מפורק

ארי'ל
שר אוצר נבון?

ומייוחסות. העובדות בשטח מדברות בעד עצמן.

שלב חדש

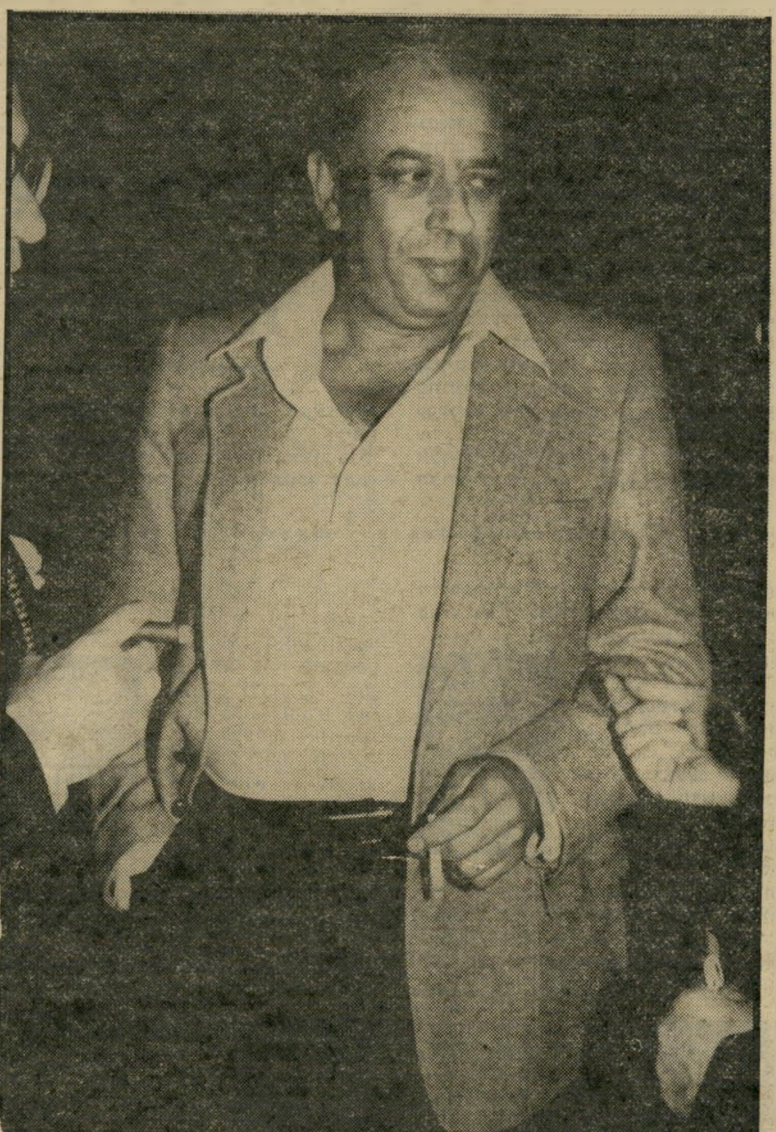
הניצול הכלכלי של העובדים, גרוע ככל שיהיה, הצמצם למישור הכלכלי. אך לא עוד. הם לא מסתפקים בכך יותר, השבוע חל מיפנה. כעת מנסים לשבור את אירגוני-העובדים. זה פרושה של שליחת מיכתבי הפיטורים לוועד עובדי אר-על.

כאן מדובר לא רק בכלכלה ובמשק, אלא באופי המישטר שבו נחיה. גורלו של המישטר הדמוקרטי-ייצוגי — כולל

שר-האוצר זקוק לאומץ - לא כדי להוריד את השכר אלא כדי לצאת נגד ריווחי הבורסה!

ייצוגי-פועלים — חשוב יותר מגורלה של אר-על. אך הנסיון נעשה. מנסים להפחיד חברי ועדים, כדי שהם יכנעו בניגוד למצפונם וכדי להרתיע אחרים מלהיבחר לוועדי-העובדים. זה ניסיון קלאסי לשבור את אירגוני-העובדים. ואפשר רק לקוות שניסיון זה לא יצליח. הסיכויים טובים, שכן לפי כל הסימנים מבינים העובדים את חומרת הנסיון הזה, ויצליחו להכשילו. אם היו העובדים מבינים היטב גם את הנזקים שבהורדת השכר הריאלי לגבי המשק והחברה, והיו יוצאים גם נגדה בחריפות כזו, הרי אפשר היה להציל את המשק הישראלי.

אך הנסיון נעשה, ולא במקרה התרחש באותו יום, ב-14 בינואר 1981, פיזור (המשך בעמוד 59)

מאח אסתר אלכסנדר

עד כאן ולא הלאה! כאן יש לעצור! יש להפסיק מיד את מישלוח מיכתבי הפיטורים לוועדי-העובדים ואת שליחת הסוסים לתוך קהל מפגינים מובטלים, הדורשים לחם ועבודה. אם נמשך בדרך זו, התפוררותן של אשיות המשק והחברה היא רק שאלה של זמן — ואפילו זמן קצר.

השבוע קיבלה מלחמת המיסוד בעובדי דים השכירים תפנית מסוכנת ביותר. עד כה, "הסתפקו" בניצול כלכלי של העובדים. לחצו אותם מבחינה כלכלית. ביטלו את הסובסידיות על המוצרים ה"חיוניים" ו-הורידו את השכר הריאלי (ב-10% בשנה האחרונה, לפי נתוני הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה). הגבירו את עומס המיסוי על השכירים בעשרות אחוזים, וכל זאת

מדיניות הממשלה מיפחה חבדות ענק - ועכשיו אינה מסוגלת להשתחרר מחיבוקן!

באמתלה של טובת המשק ושל המלחמה באינפלציה.

למשק לא הוטב כתוצאה מכך, להיפך, הורע לו. האינפלציה לא פחתה כתוצאה מכך, להיפך היא גדלה ותפתח. אין פלא בכך. הורדת השכר הריאלי בכל הדרגות כים שצויינו שימשה רק לדבר אחד: לגידול ריאלי של הבורסה. הבורסה גדלה מעל ומעבר לשיעור האינפלציה. ביום אחד בלבד, ביום האחרון של שנת 1980, הגיע המחזור ל-8 מיליארד שקל. כלומר 80 מיליארד לירות, החליפו ידיים. השיא היה 15 מיליארד שקל. סכום מכובד מאוד. בניגוד לאמונה ששררה ברחובות, ש-כביכול כל עם ישראל משחק במניות בבורסה, נתרר בסקר שלא יותר מ-20%

מהציבור משחקים שם. 20% אלו הזרימו לבורסה 80 מיליארד ל"י ביום אחד (ואני משוכנעת ש-80% מהמניות שייכות ל-10% מן המשחקים בבורסה).

הבורסה בבת-עינו

מניין בא גידול ריאלי זה של הבורסה, כאשר אין רווחים ריאליים במשק כולו, שכן התל"ג לא גדל? האפשרות היחידה היא: צורת חלוקת ההכנסות. גידול ריאלי זה בבורסה מקורו בירידה בשכר הריאלי. אין שום אפשרות אחרת. גם כאשר מופעלי ייצור מרוויחים מירידת השכר הריאלי, הרי עובר רווח זה היישר אל הבנקים דרך מחיר העושה של המימון.

ומן הבנקים — היישר לבורסה. ומי שטוען כפי שטען שר-האוצר לשעבר, יגאל הורביץ, שהבורסה דרושה לנו כבבת-עינינו, שכן היא שומרת על הכספים שלא ילכו לצריכה הפרטית — טועה מאוד.

הבורסה היא מכשיר לעשיית הרווחים שבהם קונים את דירות-הפאר ב-20 מיליון ל"י האחת ואת כל האביזרים המתלווים להן. רק חלק מכל הרווחים חוזר לבורסה. לא להשקעות בייצור, חס-וחלילה, אלא לעשיית רווחים נוספים, להגברת צריכת המותרות ולהאצת האינפלציה. אותו שר-אוצר, הורביץ, לא הטיל אפילו אגורה אחת של מס על הרווחים האלה. האם זה מקרי? האם זה מעיד על הרצון הטוב והכנות שייחסו אמצעי-התקשורת לשר ההולך? לדעתי זה מעיד על רצון לנצל את העובדים ולשרת קבוצות קטנות

איוונכברג
משתלט על המשק

גינר
חידון תורכי של אידיבי